

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

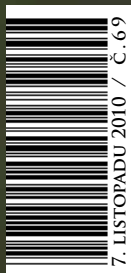

SLOVO OTCE TOMÁŠE

V čem spočívá smysl našeho života, proč jsme zde na zemi?

FARNOST TŘEŠŤ MÁ OPĚT FARÁŘE

Když jsem přijel na faru, běžel jsem jak malý kluk ke schránce přesvědčit se, že tomu tak je.

7. LISTOPADU 2010 / Č. 69

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

šéfredaktor

Ing. Vladislav Hynk (VH)

redakce

Mgr. Květa Zažímalová (KZ)
Lenka Mezerová (LM)

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažímalová

typografická úprava

Mgr. David Zažímal

další autoři příspěvků

Pavel Kovář (KP)
Mgr. Jan Zach (Jan)

tisk zajistil

FIBOX, s.r.o.
Janouškova 215/20,
CZ-674 01 Třebíč
tel.: +420 568 840 036
fax: +420 568 841 037
e-mail: info@fibox.cz
www.fibox.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 200 výtisků.

adresa redakce

Sv. Čecha 1395, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Jiří a Tereza Staňkovi;
Jan a Jana Duchanovi;
Michael a Marie Bambulovi;
Hynkovi st., Hynkovi ml.
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3 slovo otce Tomáše
4 bude čas na odpuštění?
5 vzpomínka / rozloučení
5 jak číst Písmo svaté
6 ten, který vládne láskou
7 výčet osobností a událostí ...
9 rozhovor s ...
10 farnost Třešť má faráře
12 Bohu díky / izraelský svátek Jom kipur
13 listování v kalendáři
14 modlitby matek / ze života farnosti
15 celostátní setkání hnutí Modliteb matek
16 rodičovské pozhennání / pánev - pánvička / vzdělání?
17 otec
19 anděl
21 cesto-mánie
23 diář otce Tomáše
24 informace

Uzávěrka příštího čísla bude 12. prosince 2010!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 18,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Když se podíváme ven do přírody, pokud jsme alespoň trochu vnímaví, naplní nás jistě úžas nad moudrostí Stvořitele, jak to všechno funguje. Každé roční období svým způsobem připomíná etapu lidského života, může promlouvat k duši člověka a vést jej k zamyšlení nad svým životem. Na jaře vše živé raší a probouzí se k novému životu, to můžeme přirovnat k našemu narození, dětství a mládí. V létě ukazuje příroda život ve své síle a kráse, to je život dospělého člověka. Na podzim zrají a sklízí se plody země, stromy se zbavují listů. To je charakteristické pro období stáří, kdy člověk dozrává, mnoho věcí přehodnocuje a připravuje se k přechodu z pozemského života na věčnost. V zimě je všechno živé v klidu, aby se mohlo znovu na jaře probudit. Lidské tělo po smrti odpočívá a čeká, až jej Kristus na konci věků vzkřísí k životu věčnému.

Pro každé období jsou také charakteristické svátky: jaro – Velikonoce; léto – Letnice; podzim – Slavnost Všech svatých a památka zemřelých; zima – Vánoce (krátké dny a dlouhé noci; Kristus přichází jako světlo do temnot tohoto světa).

V čem spočívá smysl našeho života, proč jsme zde na zemi? Abychom Boha milovali a po smrti s ním mohli věčně žít. Přechod z tohoto světa na věčnost není závislý na věku. Nikdo z nás nezná „naštěstí“ ten okamžik, to je spravedlivé pro všechny. Nedávno jsem si uvědomil, když jsem se dozvěděl o smrti sedmadvacetiletého spolubratra novokněze z otravsko-opavské diecéze, který zahynul při autohavárii, že nehledě na svůj mladý věk a mé dobré zdraví, stále musím být připraven na setkání s Bohem tváří v tvář. V tom okamžiku mě napadla a zvláštním způsobem zasáhla slova z modlitby Zdravas Maria: „Pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší“, kterou se modlím každý den. Pochopil jsem, že nejdůležitějším časovým okamžikem má být pro mě přítomnost a hodina mé smrti, kdy skutečně jde o všechno. I konec církevního roku a doba adventní nás upozorňuje na příchod Ježíše Krista v těchto chvílích. Neusněme na vavřínech a žijme tak,

abychom mohli mít podíl na věčnosti už zde na zemi a jednou v plnosti v nebi.

Jak můžeme pomáhat duším zemřelých:

1. *Tím, že žijeme v lásce k Bohu a bližním. Láska přikrývá množství hříchů. (Př 10,12)*

2. *Mši svatou. Když ji s vírou a láskou „spoluobětujeme“ za zemřelé, zvláště pak svaté přijímání. Když za ně dáváme sloužit mši svatou.*

3. *Každodenní modlitbou za zemřelé, kterou konáme z lásky k Bohu (růženec, střelné modlitby, korunka Božího milosrdenství).*

4. *Rozjímáním o Kristově utrpení, křížovou cestou, modlitbou před svatostánkem.*

5. *Obětováním vlastního utrpení, bolesti, každodenní námahy, kterou snášíme s trpělivostí, pokorou a láskou. Dobrovolným pokáním a postem.*

6. *Skutky milosrdné lásky, skutky tělesného a duchovního milosrdenství. Neboť milosrdenství zachraňuje před smrtí a očišťuje od každé viny. (Tob 12,89) Tak jako voda hasí planoucí oheň, tak dobročinnost smiřuje viny. (Sir 30,30)*

7. *Využíváním plnomocných a částečných odpustků.*

Ve společenství svatých existuje duchovní výměna dober mezi milujícími v nebi, na zemi a v očištcí. Jako hladoví se radují z pokrmu, žizniví z nápoje, nazí z oděvu a nemocní z lůžka, na které je klademe, tak se duše v očištcí těší z každého dobra, které se pro ně děje na tomto světě. (sv. Brigita Švédská)

otec Tomáš

BUDE ČAS NA

ODPUŠTĚNÍ?

Právě v těchto dnech si připomeneme Slavnost Všech svatých a Vzpomínku na všechny věrné zemřelé. Za 14 dní, 21. listopadu, je Slavnost Ježíše Krista Krále a následující 1. neděli vstoupíme do doby adventní. Tak ty dny utíkají, den za dnem jako voda.

A právě tato doba je dobou, kdy je třeba se zastavit a zauvažovat nad svým životem. Lidský život je tak krátký. Vidíme, jak i příroda, dílo Boží, pozvolna „umírá“ a chystá se k zimnímu spánku a tak je tomu také s lidským životem.

Dnešní doba se snaží o smrti nehovořit, potlačovat ji a žít ve snu vlastní nesmrtnosti. Žít prostě naplno a nebrat na žádného ohledy. Ale smrt se týká každého, ať chce či nechce.

Často jsme jako křesťané oslovováni Božím slovem na tento okamžik: „*Proto i vy budete připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.*“ /Mt. 24,4/ Každý okamžik života je částí cesty ke konečnému cíli, a to by nás mělo přimět k tomu, abychom Pánu Bohu světořovali svůj život a tím v setkávání s ním poznali Boží vůli, jak máme nejlépe žít.

Na smrt je třeba se připravit a pamaťovat na ni. I Pán Ježíš šel touto cestou, aby nás zachránil. Pro nás, křesťany, je umírání spojeno s Kristem.

S ním se setkáváme v modlitbě, ve svátostech i v bližních. Ve smrti se pak naše setkání s Ježíšem dovršuje. Modlitba za dobrou smrt /podle papeže sv. Pia X./ nám může být k tomu nápomocná, zní: *Pane Ježíši, přijímám z tvých rukou každý způsob smrti se vším, co je s ní spojeno. Ale o jedno tě prosím, milosrdný Spasiteli: Nedopuť,*

abych odešel na věčnost nepřipraven. Dej mi milost, abych umíral posílněn a očištěn svátostmi. Ježíši, tobě odevzdávám svou duši. Ježíši, stůj při mně v hodinu mé smrti a dej mé duši mír. Tuto modlitbu se často modlím.

Nedávno mi sestřenice vyprávěla velmi smutný životní příběh muže, se kterým bydlí v domě. Rozešel se s celou rodinou, nejdříve se synem a později i s otcem a bratrem. Sestřenice se s manželem několikrát pokoušeli o to, aby se s nimi usmířil, avšak vždy marně. Vždy prohlašoval, že co mu udělali otec s bratrem, to v životě nikdy neodpustí. Když se jim nakonec přeci jen muž podařilo přimět k návštěvě vážně nemocného otce v nemocnici /LDN/, našel lůžko otce již prázdné. Právě v den jeho návštěvy otec zemřel. Na odpuštění a usmíření bylo již pozdě. Dokáže se alespoň usmířit s bratrem a synem? Muži je již 80 roků, žije sám, nemůže chodit a je odkázán na pečovatelskou službu a nákupy sestřenice.

Tento muž byl věřící, navštěvoval mše svaté, ale postupně přestal chodit do kostela a zanevřel na svět. Stále jen prohlašuje, jak mu všichni ublížili. Je to však pravda? Jistě jeho blízcí bez příčiny na něj nezanevřeli? Svým způsobem je to velmi nešťastný člověk. Kdyby dokázal odpustit jak bratrovi tak synovi, jakou by našel úlevu. Nalezne cestu k nim? Jak dlouho na to bude mít čas? Jistě kdyby pozval kněze k sobě ke svátosti smíření, jak by se mu po zbytek života v pokoji žilo, než ve stálém nepřátelství.

Od Pána Boha prosíme o odpuštění a sami odpustit nechceme? Právě tato doba nás k tomu směřuje, abychom se nad svým životem zamysleli.

I na našem hřbitově bylo napsáno: „*Co jste vy, byli jsme i my, co jsme my, budete i vy.*“ Sv. Pavel v listu Efezanům píše: „*Buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpuštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy.*“

- KP -

VZPOMÍNKA

*Mé útočiště, má pevná tvrz
je můj Bůh, v nějž doufám.*

Tato slova jsou vírou i nadějí ve chvílích našeho loučení s našimi drahými. Lásky a milosrdenství Boží jsou naši posilou v každé době. V prvních listopadových dnech přicházíme na SVATÉ POLE za našimi blízkými. Zde rozsvítíme světýlko vzpomínek a vděčnosti za vše, čím pro nás byli, když šli vedle nás. Vroucí modlitbou jim vyprošujeme milost, mír a klid v nebeském království.

Maria, Matko Boží, Matko milosrdenství, pros za nás a za všechny, kdo zesnuli v Pánově pokoji.

Pane, komu ty otevřeš bránu nebeské domova, tomu ji nikdo nezavře. Uved' do svého světla naše zemřelé, kteří umírali s nadějí na vzkříšení.

Amen

manželé Hrbkovi

ROZLOUČENÍ

S posledními občany a rodáky i z okolních přifařených obcí jsme se nyní rozloučili. Odešla náhle slečna Augustina Špinarová, bývalá učitelka a ředitelka mateřské školy, než byla postavena nová v Luční ulici, ze svého sedmiletého lůžka, kde žila ze vzpomínek u své neteře v Mysliboří, těšila se z paměti a z návštěv kněze a příbuzných, přátel, zemřela ve věku 91 let dne 8. října náhle, neboť její srdce, obětavé a milující děti, dotlouklo. 12. 10. jsme se s ní na místním hřbitově rozloučili, ve farním kostele sv. Martina byla sloužena zádušní mše svatá za její nesmrtelnou duši. Poděkovali jsme a poprosili za její nemocnou neteř, jež náhle onemocněla, ve víře, že nebude zapomenuto, že jí obětavě sloužila, modlili jsme se i za duchovní uzdravení všech, kteří jí pomáhali a navštěvovali ji. Kéž v tomto říjnovém měsíci Panna Maria vyslyší naše prosby a přimluvy u Syna.

Lidmila Vokřínková

JAK ČÍST PÍSMO SVATÉ

Je mnoho způsobů, jak přistupovat k Bibli, aby nezůstala jen psaným slovem, ale aby se její četba stala setkáním s živým Bohem. Nad Božím slovem se můžeme modlit. Následující návod je jednou z možností.

1. Prosím Ducha svatého, aby otevřel mé srdce a mysl.
2. Přečtu si konkrétní biblický úryvek.
3. Vrátím se k místům, která mě zaujala. Přemýšlím, co znamenají pro můj život, a modlím se.
4. Děkuji Bohu a prosím, aby mi pomohl toto konkrétní Boží slovo žít.
5. Někteřou větu si mohu zapamatovat a opakovat si ji během dne nebo i ve dnech následujících.

Začít není tak těžké jako vytrvat. Ze své vlastní zkušenosti Vám doporučuji mít Bibli položenou nejlépe otevřenou někde na viditelném místě, které nepřehlédnete, aby vás to vedlo k její četbě. Když ji budete mít v knihovničce, brzo na ni zapomenete. Velmi doporučuji si v sobotu večer přečíst nedělní texty a uvidíte, že to, co se bude číst při mši svaté, nebude pro vás už cizí a budete mít z toho větší užitek. Čtení a evangelium můžete najít v Katolickém týdeníku, v některých křesťanských stolních kalendářích nebo na internetových stránkách www.vezmiacti.cz.

otec Tomáš

TEN, KTERÝ VLÁDNE LÁSKOU

Poslední neděli liturgického roku prožíváme jako Slavnost Ježíše Krále. Vyhlásil ji papež Pius XI. 11. prosince 1925 v encyklice *Quam primas*. Chtěl tak zdůraznit, že podle nauky církve nemá státní správa právo rozhodovat o záležitostech, které přísluší Bohu, především v oblasti etiky a důstojnosti člověka.

Titul Krále Pánu Ježíši plně náleží. Vždyť je nejvyšším Králem, svrchovaným vládcem už svou podstatou, neboť jako Boží Syn má s Otcem a Duchem svatým tutéž božskou moc. V něm bylo všechno stvořeno a v něm všechno trvá! Svou moc projevuje především láskou: láskou k Otcovi i ke všemu stvoření, zvláště k nám lidem. Pro nás se z vůle Otce stal člověkem. Ale nepřišel na svět se slávou, nenarodil se v nějakém paláci, ale v jeskyni používané za provizorní chlév. Vyrůstal pak mezi nejprostšími, navenek byl jako každý jiný člověk, žil náš život a podobal se nám ve všem, kromě hříchu. Ale i takto kraloval: právě svou dobrotou, svou svatostí a plněním Otcovy vůle.

Ale ani ve veřejném působení neprojevovat královskou moc v tom světském smyslu. Když ho po zázračném rozmnožení chlebě chtěli učinit králem, vystoupil od nich na horu, kde zůstal sám. Svým učedníkům, kteří v něho uvěřili, zakázal lidem říkat, že je Mesiášem, aby se to nevykládalo v nesprávném, politickém pojetí. Teprve před svou smrtí vjel do Jeruzaléma a nechal se vítat zástupy, které mávaly ratolestmi a volaly: „*Hosana, požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně, král izraelský!*“ A přitom nepřijížděl na vyparáděném koni, v skvělém rouchu a s korunou na hlavě, ale na oslátku a v prostých šatech, tak projevil svou pokoru. Při rozhovoru s Pilátem na jeho otázku, zda je židovský král, řekl otevřeně: „*Ano, já jsem král. Já jsem se k tomu narodil a přišel jsem na svět, abych vydal svědectví pravdě. Kdo je z pravdy, slyší můj hlas.*“ Ovšem dodal: „*Mé království není z tohoto světa.*“ Ano. Přišel

jako Král, ale ne proto, aby lidi ovládal, ale aby se za ně obětoval a tak je vykoupil z moci hříchu. Právě na kříži byla nad jeho hlavou tabulka s nápisem: Ježíš Nazaretský, král židovský. Latinsky *Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum*, zkratka INRI. A s tímto nápisem se zhotovují kříže dosud. Slovo „židovský“ mělo svůj význam. Vyjadřovalo skutečnost, že i když Pán Ježíš je králem všech lidí, přece k Židům byl poslán jako k prvním. A přesto tento národ, který tolik miloval, v něho ve své většině neuvěřil. Ba mnoho jich od něho odpadlo a posmívali se, když ho viděli bezmocného viset. A toto se přidalo k Spasitelovým smrtelným bolestem... Který král by dokázal za tolik nevděčný lid obětovat život? V moci smrti však nezůstal, třetího dne vstal z mrtvých! Tím všem otevřel cestu k věčnému životu. Ne jen duším, ale i tělům, která budou proměněna podle jeho těla oslaveného. Přinesl tak i obnovu k životu na tomto světě. Ustanovil eucharistii, kterou máme jako živou památku na jeho smrt a vzkříšení. V ní se nám dává jako pokrm a nápoj k věčnému životu.

Který král by se mohl darovat do takovéto krajnosti? Vstoupil do slávy svého Otce a přece – jak slíbil – zůstává mezi námi! A to je pro nás nejvíce rozhodující! Navzdory všemu zlu, bolestem a zkouškám, kterými je svět naplněn, vládne nad ním i v něm Kristus: věčný, oslavený, přece jej neopouští a ovlivňuje jej k našemu dobru! Zlo nebude mít konečné slovo, vítězství patří našemu Králi! On nás nekonečně miluje a sesílá nám Ducha svatého. Proto se ničeho nebojme, nelpěme na časných věcech a užívajme jich k prospěchu druhých! Blahoslavená chudoba v duchu! Následujme v tom našeho Pána, neboť nemůže mít Krista za Krále, kdo nechce kralovat spolu s ním! Současná společnost je zpítá technickými úspěchy, horečnou touhou po zisku a konkurečním bojem. I my se necháváme někdy zlákat moderními vymoženostmi a nevšedními zážitky. Nezapomínejme, že Kristus Král je mno-

hem víc! Abychom udrželi jím vyznačený směr a nezboudili, notujme si často známý popěvek, který je znělkou vysílání vatikánského rozhlasu: „Kristus vítězí, Kristus kraluje, Kristus, Kristus vládne všem!“ Kdyby si to lidé uvědomili a obrátili k němu duchovní zrak víry, mnoho problémů

by se vyřešilo! Učme je tomu příkladem své věrnosti.

P. Jaroslav
Svatý Kopeček

VÝČET OSOBNOSTÍ A UDÁLOSTÍ SPOJENÝCH S KOSTELEM SV. KATEŘINY SIENSKÉ V TŘEŠTI V LETECH 1938 – 2010

(text, který byl vložen s ostatními písemnostmi do věže na kostele sv. Kateřiny Sienské)

V letech 1924 – 1948 působil v třeštské farnosti P. Josef Martínek, spolu s ním zde kněžskou službu vykonávali kaplaní P. František Jelínek (1924–1943), P. František Křehlík (1936–1947), P. František Krchňák (1937–1939), P. Jaroslav Procházka (1943–1947) a P. Alois Stria (1947–1948), který se v letech 1948 – 1951 stal administrátorem farnosti. V těchto letech byl v Třešti kaplanem P. Miloš Václav Dočekal (1949–1952). Z významných událostí těchto let je třeba zmínit, že dne 7. dubna 1942 byly sejmuty z věže kostela sv. Kateřiny zvony a rekvírovány pro válečné účely. Zvony se z Německa již nikdy nevrátily. K duchovním událostem patřilo kněžské svěcení třeštského rodáka P. Josefa Roháčka (1946). V milostivém létě 1950 prožila farnost dvě primice, novokněží byli třeštsí rodáci P. Alois Bumbálek a P. František Vrátil.

V roce 1951 se stal administrátorem farnosti již zmiňovaný P. František Křehlík, který zde dříve působil jako kaplan. Dalším administrá-

tořem farnosti byl P. Josef Hlaváč (1952–1963), v těchto letech v Třešti kněžskou službu vykonávali 4 kapłani: P. Vítězslav Grmela (1948–1952), P. František Jindra (1952–1958), P. František Monhort (1956–1973), P. Josef Pacal (1954–1955). V roce 1963 nastupuje na místo P. Josefa Hlaváce P. František Bohumír Přivětivý (1963–1981). Spolu s ním v Třešti působili 3 kapłani: P. Karel Pavlíček (1973–1975), P. František Korbela (1976) a P. Karel Obrdlík (1976–1981), který byl zároveň posledním kapłanem farnosti. P. Obrdlík se následně v roce 1981 stal administrátorem farnosti, tuto službu vykonával do roku 1984. Za jeho působení byla provedena rozsáhlá oprava vnitřku kostela sv. Kateřiny, byla postavena zděná zpvědnice (která byla při opravách v roce 2002–2003 odstraněna), vybudována nová elektroinstalace, interiér nově vymalován a odstraněny boční oltáře. K velkým událostem života farnosti patří slavení primiční mše svatě v roce 1970, novoknězem byl P. František Radkovský. V roce 1977 byl na kněze vysvěcen další třešřský rodák P. Stanislav Forst. Ve výčtu novokněží těchto let má své místo i třešřský rodák P. Miloslav Hronek, který přijal kněžské svěcení v Argentíně (1971).

Administrátorem farnosti v letech 1984 – 1985 byl P. Vladislav Dvořák, kterého po krátkém působení v Třešti nahradil P. Pavel Procházka (1985–1989). Ještě před příchodem listopadové revoluce v roce 1989 došlo ve farnosti k výměně kněží. Do Třeště přichází P. Pavel Posád (1989–1990). V této době dochází ve společnosti k mnoha změnám a křesřané již mohou zcela veřejně vyznávat svou víru, která byla mnoho let potlačována. V roce 1990 proběhlo v Praze biskupské svěcení třešřského rodáka P. Františka Radkovského (v současné době – v roce 2010 – působí v plzeňské diecézi).

V roce 1990 začal třešřskou farnost spravovat P. Jaroslav Pezlar. Za jeho působení byl do věže kostela sv. Kateřiny vyzdvížen nový zvon. Slavnost se konala 9. května 1995, zvon byl pořizen na památku všech obětí 2. světové války a jako poděkování Pánu Bohu za 50 let života bez války. V letech, kdy ve farnosti působil P. Pezlar, byla v kostele sv. Kateřiny položena nová dlažba (1993). V roce 1991 slavila farnost s novoknězem P. Jiřím Sedláčkem primiční mši svatou.

Od roku 1995 byl administrátorem far-

nosti P. Jiří Hasoň, v době jeho kněžské služby v Třešti byly do kostela sv. Kateřiny pořizeny nové dubové lavice.

V letech 2000 – 2004 působil v Třešti P. Roman Kubín. V těchto letech proběhly podstatné opravy kostela sv. Kateřiny. Jednalo se především o provedení odvlhčení kostela, opravu krovu a střešní krytiny. Byla zhotovena nová fasáda a nasvětlení kostela, interiér kostela byl vymalován. Dále bylo vybudováno sociální zázemí v kostele, v roce 2003 otevřena nová zpvědní místnost v boční kapli kostela.

Současným správcem farnosti je P. Tomáš Caha (od roku 2004). V roce 2009 farnost po 18 letech slavila s novoknězem Janem Krbcem primiční mši svatou.

Dne 12. června 2010 došlo při bouřce k pádu kříže z věže kostela sv. Kateřiny Sienské, což se stalo příčinou k sepsání tohoto krátkého výčtu osobností a událostí, které mezi lety 1938–2010 určovaly běh farnosti. Nový kříž a makovice pochází z klempřiřské dílny pana Martina Leitgeba z Třeště, který spolupracoval s pasířem panem Josefem Drbalem z Rantířova. Na svátek Povyšení svatého kříže byl nový kříž posvěcen a dne 18. září pak umístěn na věž.

*zpracovala
Květa Zařimalová*

V měsíci listopadu slaví naše farnost poutní mši svatou. Při této příležitosti přivítáme v kostele sv. Martina nám všem dobře známého kněze P. Romana Kubína, který bude sloužit ranní poutní mši svatou. Dovolili jsme si mu s předstihem položit pár otázek.

doty z víry, nalezení zodpovědnosti za vlastní život, za církev a za svět. Tato centra navštěvují nejen věřící, ale také značné procento hledajících, nevěřících a mladých lidí, kteří se ocitli v životní nesnázi. Mladí zde nacházejí zázemí, radu, posilu, prostředí žitého evangelia ve společenství vrstevníků. To jim dodává odvahu a jistotu, že i v dnešní době je možné být autentickým křesťanem. Občas počítáme kvůli grantům a dotacím, kolik mladých sem přijíždí. Za rok to je určitě víc jak tisíc lidí. Naštěstí Pán moc nepočítá a dokáže s hrstkou více jak s celým vojskem. Takže to taky moc neberu přes počty. Jak Pán Bůh dá, my se snažíme udělat, co můžeme, a ostatní je v rukou Božích.

1. Na úvod se nabízí taková zahajovací „formule“. Jak se zrovna máte?

Nezaslouženě dobře, a jsem s tím spokojen(-). No, ještě abych nadával.

2. Je to téměř neuvěřitelné, ale od Vašeho odchodu z naší farnosti uplynulo už 6 let. Tehdy jsme se jako farnost „bránili“ výměně kněží. Vzpomínáte?

Když to občas počítám, tak nemůžu věřit, že jsem pryč tak dlouho. Vzpomínám si na to dobře. Už v roce 2002, když jsem měl jít poprvé na Diecézní centrum mládeže, jsem se bránil, pak to otec biskup zvážil a nechal mne ještě v Třešti. Tehdy to bylo asi ještě velmi brzy, abych po dvou letech odešel. Ale podruhé už jsem musel přijmout, i když se mi nechtělo (a komu by se chtělo z takové farnosti), ale přece jsem slibil poslušnost a tak jsem šel, kam mne poslal.

3. A co Vaše současné působení? Je Diecézní centrum života mládeže (DCŽM) v Osové Bitýšce opravdovým centrem? Kolik mladých lidí třeba během roku k Vám zavítá?

Moje (naše) současné působení je silné nebo slabé podle síly našeho týmu, podle ochoty obětovat se pro mladé, podle ochoty odpouštět. Sami mladí lidé dosvědčují, že DCŽM jsou místa konverzí, posílení v duchovním životě, objevení povolání, ra-

4. Navštěvují vás i mladí z Třeště?

Nejen mladí, občas přijedou i rodiče těchto mladých nebo pomocníci za prací. Někteří z Třeště a okolí si to tady tak oblíbili, že zůstali na nějakou dobu ve službě mladým jako členové týmu. Třešť mi taky „poslala“ o. Jendu, takže jsem rád, že jste na mne nezanevřeli a že pořád na nás pamatujete.

5. Jste se svým kněžským působením mezi mládeží spokojený, nebo Vám chybí „klasický“ život faráře?

Zatím jsem spokojený. Ale všude je chléb o dvou kůrkách, takže někdy jsou chvíle radostné, někdy náročné. Důležité je, že v nich je s námi Pán, a tím pádem je to v pohodě. Život ve společenství týmu je krásný, ale také mne pořád obrušuje, nastavuje mi zrcadlo. Takový luxus bych na „klasické“ faře neměl.

6. Je Vaše působení v DCŽM nějak časově omezeno?

Určitě, počítám, že tady asi nebudu do smrti, i když to ví jen Pán :-).

Děkujeme za rozhovor a budeme se těšit na společné setkání při poutní mši svaté.

- KZ -

FARNOST TŘEŠŤ

MÁ OPĚT PO NĚKOLIKA LETECH FARÁŘE

Byl pátek 7. října dopoledne, procházím přes jihlavské náměstí, chci v klidu vyřídit různé záležitosti, dívám se do mobilu a říkám si: *Ejhle, nepřijatý hovor a Jenda Krbec, co asi bude potřebovat, nebo že by přijel do Třeště na návštěvu? Zkusím mu zavolat.*

Z telefonu se ozve Jenda: „*Musím ti pořídit gratulovat.*“ A já se nesměle ptám: „*Prosím tě, k čemu?*“ „*Ty to nevíš, tys nečetl acta curiae? No, stal ses v Třešti farářem. Po několika letech má Třešť zase faráře.*“

To mi spadl kámen ze srdce. Když jsem přijel na faru, běžel jsem jak malý kluk ke schránce přesvědčit se, že tomu tak je. V neděli 10. října v rámci ohlášek při mši svaté jsem vám oznámil tuto novou skutečnost. Někteří jste tomu neporozuměli a hledali vysvětlení a diskutovali jste mezi sebou: „*Tak jaká vlastně změna nastala, čím před tím byl, vždyť jsme mu a všem jeho předchůdcům říkali pane faráři.*“

Pokusím se vám to vysvětlit. Od září 2004 jsem byl ustanoven administrátorem v Třeš-

ti a administrátorem excurrento v Růžené a Kostelci. Měl jsem stejné povinnosti a stejná práva jako farář, rozdíl byl pouze v tom, že administrátor spravuje farnost jen po dobu nezbytně nutnou, než je ustanoven farář (podle církevního práva je to obvykle několik měsíců). Naposled zde byl farářem podle mého zjištění z křestní matriky P. Jaroslav Pezlar, který odešel do Dačic v červenci 1995. Farář se dle církevního práva ustanovuje na dobu neurčitou, protože jeho úřad vyžaduje trvalost; na určitou dobu ho může diecézní biskup jmenovat jen tehdy, jestliže to povoluje rozhodnutí biskupské konference. Podle dekretu je to v mém případě minimálně 5 let. Myslím si, že oslovování kněze „pane administrátore“ by bylo chápáno jako administrativní pracovní síla bez duchovní náplně.

V nejbližší době bych chtěl spolu s vámi vytvořit pastorační plán naší farnosti na 5 let.

otec Tomáš

Mons. ThLic. VOJTĚCH CIKRLE
DIECÉZNÍ BISKUP BRNĚNSKÝ

USTANOVENÍ

R. D. Mgr. Tomáše Cahy

administrátora v Římskokatolické farnosti Třešť,
excurrento administrátora v Římskokatolické farnosti Kostelec u Jihlavy
a v Římskokatolické farnosti Růžená
pověřeného péči o pastorační mládež v děkanství jihlavském

Ve smyslu kánonů 523 a 524 CIC Vás ustanovuji
s platností od 1. 10. 2010

farářem v Římskokatolické farnosti Třešť.

Tuto službu budete konat pod vedením diecézního biskupa
podle celocírkevních a diecézních norem.

Zároveň Vás podle kán. 527 § 2 CIC ze spravedlivého důvodu dispensuji
od povinnosti kanonického způsobu uvedení do úřadu faráře.

Pro oznámení této dispenze a skutečnosti Vašeho ustanovení farářem farnosti
stanovuji lhůtu jednoho měsíce od platnosti tohoto ustanovení.

Podle ustanovení České biskupské konference (ČBK 4-VI/21.-22.9.1993) je Vám svěřen úřad
faráře na pět let, po jejichž uplynutí budete i nadále vykonávat svou službu *ad nutum Episcopi*.

Vaše práva a povinnosti vyplývají z církevních a obecně závazných norem.

Vaše ustanovení excurrento administrátorem
v Římskokatolické farnosti Kostelec u Jihlavy a v Římskokatolické farnosti Růžená
a pověření péči o pastorační mládež v děkanství jihlavském zůstávají v platnosti.

V Brně dne 24. 9. 2010
Č. j.: 1570/10

diecézní biskup brněnský

kancléř (notář)

BOHU DÍKY ...

V měsíci říjnu, zasvěceném Matce Boží Panně Marii, jsme při modlitbě svatého růžence rádi zpívali před ranní mší svatou píseň Zdravas buď, nebes Královno (v nynějších kancionálech i v těch minulých vydaných brněnskou diecézí roku 1936 a v Poutní knize z roku 1893 s jednoduchým nápěvem)...

V neděli 31.10 také končí letní čas a nastupuje měsíc listopad se Slavností Všech svatých a památkou na všechny věrné zeměle. V naší farnosti pak slavíme pouť u svatého Martina (14.11.), pak je tu 17. listopad a to již končí církevní rok Slavností Ježíše Krále, následuje ještě svátek svatého Ondřeje, apoštola. Při mši svaté zpíváme žalm 19,2-3,4-5: *Všude na zemi pronikl jejich hlas, až na konec světa jejich slova.*

V měsíci prosinci se modlíme přede mší svatou po celý advent radostný růžencem, i při rovátních mších svatých, abychom radostně zpívali: Ejhle, Hospodin přijde... Za našeho mládí bývaly roráty v 6 hod. – za svitu svíček, po nich jsme spěchali do školy, ve sněhu. Kněz vždy při vstupu zanotil latinsky *Ecce virgo, concipiet* (Ejhle, Panna počne), zpěváci pokračovali a při modlitbě Otče náš zpíval lid a zúčastněná mládež latinsky, což jsme se poslechem naučili. Vždy jsme se snažili, abychom zavčas přišli do 1. měšťanské školy na Moravě, kterou až do 8. třídy ráda navštěvovala i levá polovina chlapeckých tříd, což rodáci pamatují...

Bohu díky za chudé ale pěkné dny dětství a mládí, jež nám rodiče a prarodiče s pokorou, poslušností a v Lásece připravovali...

Lidmila Vokřínková

IZRAELSKÝ SVÁTEK JOM KIPUR

Před měsícem jsem četl velmi zajímavý článek o Izraeli, kde došlo k vyprázdňení silnic. V Izraeli se v pátek 17. září se západem slunce rozhostil klid, který potrvál po celý svátek Dne smíření neboli Jom kipur. Pro Židy to znamenalo 25 hodin půstu a rozjímání. Život se zastavil nejen pro věřící. Klid je takový, že děti se bez obav vydaly na kolech na dálnice. Odmklčel se rozhlas i televize, byly zavřeny obchody a silnice bez automobilů.

Židé letos vstoupili do roku 5771. Podle průzkumu se většina Izraelců o tomto významném svátku, který završuje oslavy židovského nového roku, postí. I Izraelci, kteří neslaví jiné náboženské svátky, o Jom kipuru nezapínají televizi a nepoužívají telefon ani internet, i když modlit se všichni nechodí.

Bylo by to vůbec možné u nás? To si ani nedovedeme přestavit v době, kdy jeden pro druhého nemá čas, kdy člověk žije ve stálém shonu a neklidu, děti vysedávají u internetu a televizorů a rodina se ani jednou v týdnu v neděli nesejde pohromadě. Naopak rodiny jezdí v neděli nakupovat do supermarketů místo výletů do přírody a tak uteče neděle mezi prsty a v pondělí opět započne zaběhnutý rytmus života. A tak utíká týden za týdnem, měsíc za měsícem a ani se člověk nenadá a bude tu konec roku. Dokážeme se vůbec zastavit? Najdeme si chvíli pro četbu Božího slova a modlitbu, to nás vždy v každé situaci povzbudí a především při rozjímání najdeme tolik potřebný klid.

- KP -

XX. SETKÁNÍ MLÁDEŽE V LUKÁCH NAD JIHLAVOU 20.11.2010

Přednášet na téma 7 hlavních hříchů a odpuštění bude spirituál Biskupského gymnázia v Brně P. Ing. Mgr. Pavel Konzbul, Dr.

16:00 - přednáška na kaplance

18:00 - mše svatá v kostele sv. Bartoloměje, po mši svaté večer deskových her na kaplance

www.jitro.signaly.cz, vojta@kalcik.cz, 721 623 606

LISTOVÁNÍ V KALENDÁŘI

Snad nikdo z nás se neobejde bez kalendáře. Obracíme list po listu – dvanáct měsíců. Den za dnem, týden za týdnem a tak běží čas. My ve vzpomínání se vracíme k událostem už prožitým, a očekáváme, co nového nám připraví budoucnost.

Kalendář je náš kompas, který nám ukazuje a také přikazuje, kdy, co a jak musíme zařídit, úkolů a povinností má každý hodně. Data narozenin a jména našich blízkých a přátel, na které nesmíme zapomínat, v našem kalendáři také najdeme. Dnes se se mnou zastavte u dvou jmen, která nám představí dvě vzácné ženy.

Blahoslavená Marie Restituta, řeholnice, mučednice. Narodila se 1. května 1894 v Brně – Husovicích jako Helena Kafková, v rodině obuvníka. Byla šesté dítě. 13. května 1894 byla pokřtěna v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Brně – Zábřdovicích jménem Helena. Děťství a školní léta prožívala ve Vídni, ve farnosti sv. Brigity, zde přijala 1. sv. přijímání a biřmování. V roce 1914 vstoupila do kongregace sester Křesťanské lásky III. řádu sv. Františka. O rok později zde skládala řeholní sliby, při kterých přijala jméno Marie Restituta, podle mučednice z prvních dob křesťanství. V letech 1914-1942 pracovala jako sestra na operačním sále v několika vídeňských nemocnicích. Blahoslavená Restituta je známá tím, že odvážně i přes zákaz gestapem rozvěšovala kříže v nemocničních pokojích.

Na operačním sále byla na Popeleční středu – 18. února 1942 zatčena pro rozšiřování básně proti nacismu. Dne 29. října 1942 byla Zemským soudem ve Vídni odsouzena k trestu smrti. I přes mnohé žádosti o milost byla Marie Restituta 30. března 1943 popravena.

Při návštěvě Vídne 21. června 1998 prohlásil papež Jan Pavel II. sestru Marii Restitu-

tu za blahoslavenou. U nás je známa především v Brně a v brněnské diecézi. V Brně – Lesné je po ní pojmenováno duchovní centrum.

Svátek blahoslavené Marie Restituty si připomínáme 29. října

13. listopadu má svátek svatá Anežka Česká. Narodila se kolem roku 1205 v Praze jako dcera krále Přemysla Otakara I. Přesto, že měla možnost žít v přepychu, zvolila si život skromné řeholnice. S pomocí svého bratra Václava I. založila v Praze první klášter františkánů a klášter klarisek, do něhož roku 1234 sama vstoupila a stala se jeho představenou. Z Anežčina popudu byl také založen řád křižovníků s červenou hvězdou. Svůj život zasvětila péči o nemocné, chudobné, kterým poskytovala almužnu, a sytila hladové.

Zemřela 2. března 1282 ve svém klášteře „Na Františku“. Za blahoslavenou byla Anežka prohlášena v roce 1874. Za svatou ji prohlásil papež Jan Pavel II. dne 12. listopadu 1989.

*zapsala
Olga Hrbková*

MODLITBY MATEK

Milí čtenáři Věžníku,

hned na úvod vám položím jednu otázku. Víte, jestli a jaká v naší farnosti fungují společenství? Je to asi půl roku, co jsme v počtu pěti maminek založily skupinku Modlitby matek, a proto si snad rádi přečtete, pokud už jste se s tím nesetkali, co to vlastně je, a hlavně snad i přijmete naše srdečné pozvání.

Modlitby matek je hnutí, které vzniklo v Anglii v roce 1995, kdy paní Veronika Williams se svou švagrovou pocitily potřebu více a odevzdaněji se modlit za svoje děti. Brzy se Modlitby matek začaly šířit, takže dnes už fungují téměř ve stove zemí světa. Jednou z nich je i Česká republika, kde Modlitby matek letos v srpnu oslavily 15 let od založení. V České republice je 22 hnutí, pouze 5 z nich je registrovaných a spadá tak pod Českou biskupskou konferenci, potažmo pod Ministerstvo kultury, a jedním z nich jsou právě Modlitby matek. Existují také Modlitby otců, v Třešti zatím skupinku nemáme. Co vy na to, otcové? /Brožurku má pan farář./

Skupinku tvoří dvě až osm maminek a setkáváme se jednou týdně. Máme přísnou zásadu mlčenlivosti, to znamená, že s čím se matky při setkáních svěří, nesmí být vyneseno. Jak už vyplývá z názvu, podstatou je modlitba za naše děti, popř. vnoučata. Snažíme se je odevzdávat Pánu, protože On je miluje více než my a On ví, co je pro ně nejlepší, nikoli my, jak se někdy mylně domníváme. Každý ze své vlastní zkušenosti víme, že během života a dospívání našich dětí se setkáváme s různými problémy, s kterými si kolikrát opravdu nevíme rady, a na které naše lidské síly nestačí. Mohou to být zdravotní problémy, problémy ve škole, při výchově, odpadnutí od víry, špatná parta, puberta, vzdor, partner, vztahy v rodině atd. Pak nezbyvá nic jiného než modlitba. A ani když zrovna žádný problém neřešíme a vše se zdá být v pořádku, nevíme, co se může stát, s čím naše dítě přijde domů, co ho ovlivní, svede ze správné cesty a kdy najednou budeme stát bezmocní. Proto naše děti odevzdáváme do rukou Pána Ježíše, aby se o ně postaral a vedl jejich kroky, když my s nimi nejsme. A jak uvedla v jednom rozhovoru Růženka Fialová /koordinátorka Modliteb matek v ČR/, až se nás jednou Pán ze-

ptá: Cos udělala, aby bylo méně utrpení a bolesti ve světě?, budeme moci říct: Povzbuzovala jsem svou sestru a modlila se za její problémy.

V Třešti jsme zatím jedna skupinka – maminek, které jsou převážně na rodičovské dovolené, proto budeme rády, když se k nám někdo přidá nebo si třeba vytvoří další skupinku. Někde fungují skupinky babiček v důchodu, které se modlí za své děti a vnoučata, skupinky maminek, které mají děti v pubertě a řeší podobné problémy atd. Ve skupince ale mohou být i maminky různých věkových kategorií, záleží jen, jak se domluví, aby to všem vyhovovalo. My se scházíme zatím vždy u některé z nás doma, ale od listopadu se budeme každý první čtvrtek ve 20 hod. scházet k modlitbě v Mateřském klubu (budova za MěÚ).

Tímto bychom vás chtěly srdečně pozvat na prosincové setkání, přijďte se podívat, pomodlit, přidat, nadchnout, odevzdat, prosit a děkovat. Těšíme se na vás.

Zuzana Nováková

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

KŘEST

Třešť: Jakub Kettner
Kostelec: Tomáš a Michal Šafránkovi

POHŘBY

Třešť: Augustina Špinarová
Bohumila Nosková
Adolf Brtník
Růžená: Magdalena Svěráková
Kostelec: Zdeňka Chábová
Jan Podařil

SVATBY

Třešť: Petr Prášil a Veronika Knížová
Růžená: Pavel Mezera a Jana Fousová

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ

HNUTÍ MODLITEB MATEK

Ve dnech 22.-24. října se v Brně na biskupském gymnáziu konalo Celostátní setkání hnutí Modliteb matek. Zúčastnila jsem se sobotního programu, proto bych se s Vámi ráda podělila o zážitky z něj.

Letos se slavilo již 15. výročí od založení Modliteb matek. Po zahájení nám Růženka Fialová s radostí oznámila, že máme konečně svého duchovního otce – františkána P. Šebestiána z Moravské Třebové. Otec nás vyzval k radosti, která není v tom, že ze svého života odstraníme kříž /utrpení/, ale v tom, že ho přijmeme s láskou a vděčností, protože nás očisťuje, posvěcuje a naplňuje radostí.

Poté k nám promluvila paní Jana Pajanová, která je koordinátorkou Modliteb matek na Slovensku. Vyzývala nás k opravdovému odevzdání našich dětí do rukou Pána Ježíše, ať neustále říkáme: „*Ať se stane Tvoje vůle.*“ Máme je odevzdávat a čekat, ať nás On vede, za co se máme modlit, protože kolikrát na Boha tak tlačíme, že nemůže nic udělat. Snažíme se samy udělat vše proto, abychom svůj problém vyřešily, ale teprve až když jsme úplně na dně a povolíme, teprve pak může Bůh konat. Popisovala nám také obraz, který měla jedna maminka ze Slovenska. Viděla velké černé zvíře, které táhlo za sebou kočár, ve kterém byli zavězeni lidé, ale nemohli vystoupit, protože zvíře uhánělo velkou rychlostí. Najednou ale bylo nuceno zastavit a lidé mohli vystoupit. – Zvíře je ďábel, který byl nucený zastavit na sílu společných modliteb.

Potom následovaly společné modlitby matek, které si připravila jedna skupina maminek, a mše svatá, kterou celebroidl P. Šebestián.

Během následujících dvou hodin jsme se postupně vystřídalily u oběda a ve skupinkách, kde jsme se vzájemně podělily o zkušenosti a svědectví z Modliteb matek.

Mottem tohoto setkání bylo: „*Stvoř mi čisté srdce, Pane, obnov ve mně ducha vytrvalosti.*“ /Žalm 51,12/ Na toto téma promluvil pan biskup P. Pavel Posád. Pojem srdce se v Bibli objevuje velmi často a má obrovskou hloubku. Je to to nehlubší v nás, duchovní střed mé osobnosti. Za to, co znečišťovalo, byla ve Starém zákoně považována např. krev, různé druhy jídel, účast na pohřbu, válečném tažení apod. Očišťujícími prostředky byly oheň, voda či oběť. Oproti tomu v Novém zákoně je za největší znečištění považován hřích.

Čistota a nečistota pocházejí z jiných zdrojů, než jaké hlásali farizeové a zákoníci. Důležité je to, co necháme naše srdce ovlivňovat. Nečistota je to, co odvádí naše myšlení od Boha.

Čisté srdce poskytuje pohled na Boha a ukazuje cestu k Němu.

Měli bychom oslavovat Kristovo srdce a obracet se k němu jako k nejméně intimnějšímu středu osoby Spasitele, k sídlu lásky, která vykoupila svět. Lidské srdce je nezbadatelné tajemství a nezná je nikdo, ani my sami, jen Bůh. Proto bychom měli před svátostí smíření prosit Boha, aby nám ukázal naše hříchy, i Ducha svatého, protože bez Něho to nejde, sami naše hříchy nevidíme. V Srdci Ježíšově tepe život samotného Božího Syna, je to mistrovské dílo Ducha svatého utvořené v lůně panenské Matky. Srdce Ježíšovo nám ukazuje jedinou cestu, jak vyjít ze spirály zla na cestu opravdového pokoje a smíření, proto buďme s tímto srdcem v souzvuku.

Po přednášce otce biskupa následovalo agapé a den jsme zakončili modlitbou za uzdravení spojenou s adorací, kterou vedl P. Ignác.

Celé setkání se neslo v nádherné atmosféře a domů jsme se vracely plny radosti a duchovních zážitků.

Zuzana Nováková

RODIČOVSKÉ POŽEHNÁNÍ

Pane Ježíši, vztáhni svoji ruku
na moje děti a vnuky
a požehnej jim.

Prosím Tě, zahrň je svým
milosrdenstvím a láskou.

Smiluj se nad nimi a odpusť jim
všechny hříchy.

Přikryj je svou Krví a chraň jejich
mysl, srdce i vztahy.

Uzdrav svou láskou všechna
citová zranění jejich srdcí.

Osvobod' je ode všech vlivů Zlého.

Ochraňuj je na cestách.

Pane Ježíši, ve Tvém jménu
jim žehnám a vyprošuji pokoj duše,
čistotu srdce a osvobození
od zlých myšlenek, slov a skutků.

Žehnám jim, aby dostali lásku, radost,
pokoj, životní moudrost,
chuť k modlitbě a k plnění
svých povinností, srdce
plné lásky k Tobě a k lidem.

Chraň je v životě před úklady Zlého,
před závislostmi různého druhu
a nemravností.

Požehnej jim a daruj pokoj duše
a vše potřebné pro život.

Žehnám jim ve Tvém jménu,
aby byli zdraví duchovně,
duševně i tělesně, aby přišli
do nebe s celou naší rodinou.

Pane Ježíši, děkuji Ti,
že při nich stojíš a že jim žehnáš.
Požehnej i mně, abych se k nim
chovala s Tvou trpělivostí,
moudrostí a láskou.

Amen.

PÁNEV – PÁNVIČKA

... věc ze skromného kuchyňského nádobí, kterou maminka koupila v železářském obchodě u Mottlů. Co tato věc nasmažila amolet, jak se zde říkalo a „vede“ ve smaltovaném nádobí v naší domácnosti dodnes! Proto mi zní slova prostějovského básníka Jiřího Wolкера: Miluji věci, mlčenlivé soudruhy... též známý jeho epitaf: Zde leží Jiří Wolker, básník, jenž miloval svět...mlád 24 let. Podlehl zákeřné nemoci, s kterou bojují v daleké Indii, stejně tak bojují v Africe a ve světě s malomocenstvím a staví nemocnice ve spolupráci s místními obyvateli, též naši čeští misionáři. Hloubí studně pro potřebnou vodu, rybníky. To vše i s „naším“ misionářem o. Romanem Musilem na Haiti.

Lidmila Vokřínková

VZDĚLÁNÍ?

Vzdělání? Ano, ale... Všeho s měrou (mírou)! – jak říkával náš dědeček... Vysoké školy přibývají, máme také v Jihlavě. A když začínaly, řekla jsem to mamince, že ten či ta jde na vysokou školu. A maminka klidně odpověděla: *Jen aby nepadli nízko!* Vnučce jsem tuto „filozofii“ tlumočila s tím, aby zvedla hlavu a podívala se na strop předsíně, kam zatéká, a nemohu sehnat řemeslníka. Odpověděla ekonomicky, abych přešla do kuchyně, kde topím dřevem ve sporáku...

Lidmila Vokřínková

OHLÁŠKY

Na webových stránkách farnosti www.tre-fa.cz můžete pod odkazem **Dokumenty** nalézt ohlášky, které jsou každou neděli na závěr mše svaté přečteny.

otec Tomáš

APOKRYF Z DOBY PUTOVÁNÍ IZRAELE POUŠTÍ

Malý Nátan už si s dětmi nechtěl hrát. Byl nejmenší a ne a ne vyrůst. Dnes se mu zase všichni smáli – sebrali mu bochníček a váček s uvařeným vejcem i uzenou rybu a všechno mu to rozvšili na tenké větvičky opuncie. Vylézt na křovisko bylo pro množství trnů nemožné a jeho oběd stejně visel na nejtenčích konečcích, kam by se nikdy nedostal. A tak mu nezbývalo než skákat co měl síly. Nepodařilo se mu dostat se k jídlu a kluci se nelítostně řehтали, dokud nejbližšího posměváčka nedeřil kamenem do brady. Potom se na něj vrhli a taktak, že stihl utéct. Rozběhl se do pouště, daleko za stany tábora. Ztratil se pronásledovatelům v bludišti kamenů mnohem větších než dospělý muž. Seděl ve stínu na zemi, rukama nabíral písek a propouštěl jej po hrstech zase na zem. Díval se, jak se trubičkou dlaně valí zrnka a tvoří dole maličkou homoli – maličkou pyramidu. Nátan pyramidu nikdy neviděl, ale slyšel o nich mnoho od svého otce. Nátanův otec už nežil.

Padl v posledních bojích proti kanaánskému králi, který je nechtěl pustit přes svá území. Nátanův tatínek byl hrdina. Byl to bojovník. Byl vysoký a maminka musela hodně na špičky, když jej líbala na ústa, než naposled odešel. V ruce měl dlouhé kopí a u pasu dýku. Když jej bojovníci přinesli, z prsou mu trčel zbytek šipu, šaty měl zkrvavené, ale přesto se usmíval, jako by spal. Nátanův otec měl rád Hospodina. I Nátan jej měl rád, naučil se to od otce: „*Hospodin nás vyvedl z domu otroctví v Egyptě, Hospodin nás chrání, bojuje za nás a vede nás přes tuhle hroznou poušť. Dovede nás do zaslíbené země.*“ Nátan seděl otci na klíně a poslouchal, co mu říkal. Sbírali spolu a s maminkou manau a křepelky a otec říkal Nátanovi: „*Vidíš? Znamení Hospodinovy přízně.*“ Nátan viděl a byl rád, že je tatínek spokojený. Tatínek byl ve své víře silný. Měl rád Mojžíše a Árona, a pokud si Nátan vzpomíná, nikdy se „nesrocoval“. Nátanův otec neměl „srocování“ rád. Říkal, že:

„*Jsou všichni jako slepí a myslí jen, jak si nacpat břicho.*“ Nátan měl teď hlad. Myšlenky na otce mu připomněly manau. Večer se zase vydá matka sbírat spolu se ženami kolem tábora a bude péci bochníčky, nebo dělat kaši. Nátan ale do tábora nesmí. Kluci by mu nařezali, protože se vzepřel

jejich hloupé hře a Izmaela zle poranil. Ještě chvíli vypouštěl písek a pozoroval pyramidu a pak ho napadlo, že se pomodlí, jak ho to učil otec. Postavil se, položil si dlaň před oči a chvíli mlčel. Slyšel jenom slabý šepot pouště, jak vítr smýkal písečnými zrnky do kamenných desek, kamení červenalo. Pak pomalu pronesl: „*Bože Izraele na výsostech, buď pochválen. Zde stojím, pohlédni na mne.*“ Chvíli postál a snažil se vybavit si otcovu tvář, když se takto spolu modlili. Tatínek odříkal modlitbu a pak pohlédl dolů na Nátana. A Nátan byl rád, že se na něj díval.

Rozhlédl se kolem sebe a napadlo ho, že se pokusí najít něco k jídlu. Předtím viděl někde tady vyletovat pouštní slepici a mohla by tu mít někde hnízdo. Donesl by mamince vajíčka – měla by radost. Je přece muž a lovec – i když malý. Jak tak prolézal štěrbinu mezi kameny, zapadlo slunce a začalo být zima. Světlo dostávalo šedavý nádech a od úst šla pára. Náhle jeho oči zpozoro-

valy v jamce pod kamenem oblý tvar – vejce! Ó, Bože Abrahámův! Už už natahoval ruku a náhle jakoby jej cosi varovalo. Je to vejce nějaké veliké... Chvilí jej pozoroval a potom vzal do ruky klacik, a opatrně do vajíčka šťouchnul. Ve vteřině se vejce rozpadlo, vyskočily pružné nožky a do klaciku se začalo jedovatě žihadlo na konci ocasu velkého šтира. Probuzený tvor rychlostí blesku zaútočil, výhruzně zasyčel a stejně tak rychle zmizel ve škvíře pod kamenem. Nátan třeštil oči a ucítil mrazení v zádech, v ústech mu vyschlo. Na tomhle vejci by si věru nepochutnal. Prohledal pak bedlivě všechna zákoutí, dokud bylo něco vidět a pak, za svítu měsíce a hvězd, se loudal k táboru. Kluci jsou už zalezlí každý doma, dnes večer už jej nikdo obtěžovat nebude. Jak šel, cítil, že mu kručí v břiše. Některé kameny byly oválné jako bochníky chleba. K nakousnutí. Od rána toho moc nesnědl. Sliny se mu sbíhaly v ústech při představě chlebových hromad. Proč vlastně Izraelův Bůh nepromění kamení v chleba, když je tak mocný? Za trsem šalvěje uviděl ve svítu měsíce černé hadí tělo. Zmije růžkatá spala, tělo se nehýbalo. Nátan ji zpozzdálí pozoroval. Věděl, že za chladného večera je zmije celá zpomalená a že spí. Měla tělo trochu jako ryba. Jako jeho uzená ryba, kterou mu dala ráno maminka s sebou, na kterou se těšil, ale kterou mu kluci potupně vzali. Nátan nechal zmiji spát. Nehodlal ji nějak rušit. Tatínek říkal, že had je pro Izraelce nečistý na dotek i jako jídlo. Hadí tělo hostilo ďábla.

Na kraji tábora uviděl stát matku: „Nátane, Nátane můj maličký, měla jsem o tebe strach, kde se touláš? Je už skoro noc, nemohla jsem tě najít. Chlapci říkali, že jsi šel do pouště... Kolikrát jsem ti říkala, že to nechci. V poušti je spousta nebezpečí.“

„Nejsem maličký, brzo budu bojovníkem, jako tatínek. Byl jsem na lovu, chtěl jsem Ti něco přinést...“

Matčiny oči změkly: „A přinesl jsi mi něco?“

„Nepřinesl. Našel jsem vejce – ale nebylo to vejce. Byl to škorpión. Spal. Šťouchnul jsem do něho a probudil ho.“

„Nátane, to mi vůbec ani neříkej...“

Nechtěl říct o svém pokoření: „Říkali, že je nedaleko potok, slyšel jsem ho a trochu jsem cítil vodu. Chtěl jsem Ti donést rybu. Ta, co jsi mi

dnes dala s sebou, byla moc dobrá, ale nakonec jsem žádnou vodu nenašel. Našel jsem jen zmiji, která měla tělo jako ryba. Ale jíst se nedá. Tatínek říkal, že je v ní démon.“

„Mám pro tebe kaši z many, najíme se. Zítرا nebudeš chodit nikam daleko. Umřela bych smutkem, kdyby se ti něco stalo.“

„Modlil jsem se, jako mě naučil tatínek. Hospodin mě chrání.“

„Já vím, já vím.“ Vzala jej za ruku, chvíli šli mlčky. „Jak ti chutnal bochníček, dala jsem do něj rozinky, teta Chana mi nějaké dala.“

„Byl moc dobrý. Udělala jsi ho moc dobře. Škoda, že ho nebylo víc. Všude v poušti leží kameny, jako tvoje bochníčky. Ale vylámal bych si na nich zuby.“

Držel se jí za ruku a cestou ke stanu se oba smáli. Po misce kaše zalezl k mamince pod příkrývkou a zachumlal se blíž a blíž. Zavřel oči a zdálo se mu vedle máminy cítit i tátovu vůni a bylo mu dobře.

„Táto, našel jsem škorpióna a probudil jsem ho.“

„Já vím, poznal jsi, že ne všechno, co vypadá jako vejce, se dá jako vejce sníst.“

„Našel jsem cestu v kamenité poušti.“

„Vím, vedly tě hvězdy, které jsem tě učil znát, už se neztratíš.“

„Podkál jsem zmiji.“

„Máš oči jako sokol. Zapomněla se před večerem schovat, vid’?“

„Nesmi se jíst, je nečistá, tak jsem ji nechal být.“

„Udělal jsi dobře, mají tělo jako ryby, ale je v nich démon – děti Izraele je neji.“

„Nic jsem mamince nedonesl.“

„Ubránil ses přesile, unikl jsi pronásledovatelům, nezahynul v poušti a vrátil ses domů moudřejší. Tvoje matka má doma bojovníka. Jsi celý, jako jsem byl já.“

„Jsem mnohem menší.“

„Velké tělo nic neznamená, důležitá je veliká duše – a tu ty máš, Nátane.“

„Táto, proč Bůh posílá manu a proč nepromění v chleba ty kamenné bochníky, co se válí všude kolem? Proč musíme péct chleba sami a proč nám je mohou druzí vzít? Proč se pod skalami skrývají štíři a zmije a proč bojovníci musí někdy zemřít?“

„Nevím. Odpověď' dává Bůh po kapkách a ne všem. Nevím, proč tomu tak je, ale jedno vím: bylo by pošetilé nevzpomenout štíra, když vztahuješ ruce po vejci a nemyslet na vylámané zuby, když se chystáš vzít do ruky chleba a bezhlavě chytat do ruky každé mrštné tělo. Ale zároveň vím, že by byl veliký hřích vidět ve všem kulatém

jen škorpióna a v každém darovaném chlebu kámen a v podané rybě hada... Nátane, spíš?“

„Spím, táto...“ šeptal malý Nátan a ze spánku se usmíval.

Jan

ANDĚL

Když děti marodí, není o co stát. Většinou to přijde vždy v nejméně vhodné době, zrovna jako nedávno u nás o prázdninách. Měli jsme s Jurou naplánovanou dovolenou, ale Verunka dostala angínu.

„Ach jo,“ takže co se dá dělat.

Po opravdu probdělé noci pádím za doktorkou. Kluci odjeli k babičce a Jura se chystal s Kristýnkou na soukromý rychlovýlet na vícedni. Když už si vzal volno, tak ať se využíje. Zůstaly jsme samy a já jsem si říkala: „No, bezva, aspoň tady budeme mít na to marodění klid. Budu mít čas jenom na Verunku, zvládneme to levou zadní. Takových nemocí už bylo. Už mám zkušenosti, je to v pohodě...“ Zamávala jsem celkem smířená se situací, že nám zůstal prostor v domě a ticho, které léčí. Ticho? Totiž ticho vlastně ne. Verče se přitížilo a tak se domem spíš ozývá usedavý pláč.

„No jo, to bude dobrý, zítra už to bude dobrý.“ Nosím ji v náruči a vážně nic nedělám. Po druhé strašné noci plné pozvracených povlečení a opravdového žalostného pláče, nevyspalá, pomalu začínám ztrácet půdu pod nohama. Z mého malého večerního strachu vzniklo přes noc neuvěřitelné obrovské monstrum. Začínám panikařit.

„Nejít, zvrací, hoří, umírá!“ Vážně mám ten dojem. A v domě je ticho. Anebo pláč.

Kolik se toho asi tak dá udělat s jednou rukou? Nebo vlastně s žádnou? Aby Verča nebrečela, nosím ji v náruči. A snažím se nějakým způsobem převlíknout a vyprat pozvracené peřiny.

Naříká, naříká, je to na nervy, aspoň chvíli kdyby usnula, ale to ne, i ve spánku pláče, nejí, hoří... Co takhle sirup proti horečce? Ne, to ne, znovu bude zvracet. Čípky? Nebudu ji mučit, ani omylem. Navíc má i průjem. Na zábal nemám nervy. Tak pojedu znova za doktorkou? Mám tam přijít pozitivně a ukázat se. Ještě si řekne, že jsem paranoidní cvok, to ne. Raději pořád chodím, houpu ji v náruči.

Ted' to vypadá, že usnula, výborně. Chvilku je ticho, oddechuje, aspoň už nebrečí.

Začíná se sice ozývat můj močák, ale to se raději počurám, než abych ji položila a ona začala plakat znovu. Klidně pět – šest hodin počkám. Na nějaké té chvilce nesejde. Za půl hodiny už mám na věc jiný názor, musím na záchod. Položím ji a pláč začíná znovu a znovu.

Třetí den se stav nemění a ze mě se po-

malu stává šílenec. V jedné chytré knížce jsem zjistila, že máme k angině ještě dalších 50 nemocí a jsem vlastně naprosto přesvědčená, že už se neuzdravíme a nikdy nevyjdeme ven. Kdyby tady aspoň někdo byl se mnou! Moje myšlenky by se točily jiným směrem.

Tak nějak to vím, že to přeháním, ale nemůžu si pomoci, můj nakrmený strach je prostě větší než já. Jak to, že tak vyrostl? Je to tou samotou? Vždyť jsem byla ráda, že tu nikdo nebude. Mám pocit, že jsme v pülce nemoci a že je to čím dál horší. Verunka je bledá, hubená, uplakaná a já se cítím mizerně.

Moje modlitby začínají být zoufalý a ulitlý. „Bože, uzdrav Verunku, a dej tu angínu raději do mého krku!“

Když jsem utírala znovu pozvracenou podlahu a zároveň jsem si stejným hadrem otřela i svoje orosené čelo, uvědomila jsem si, že už to jde se mnou z kopce. Jestli se rychle něco nestane, tak se prostě zblázním. A stalo se.

Odpoledne u naší branky zvoní kamarádka a nese mi v ruce misku rybízu nebo něčeho, vlastně ani nevím. „Nechceš trochu?“ volala na mě přes plot. Vypadala jsem asi divně, když jsem ji pozvala dál a zabouchla za ní dveře. Byla jsem odhodlaná třeba ji i zamknout, jen aby se mnou chvíli byla. „Stalo se něco?“ ptala se překvapeně. „Nechceš jít dál a dát si čaj?“ slyším, jak říkám třesoucím se hlasem.

Šla a dala si. A já jsem byla tak šťastná. Zeptala se jenom jednou větou, jestli je Verunka nemocná. Potom už neřekla nic, protože jsem mluvila já. A mluvila a mluvila a mluvila. Bylo to úžasné, protože při tom míchala normálně lžičkou čaj. Nevytila ho na sebe, ani se z něho nepozvracela. Nebryndala, nešišlala a neplakala. Prostě to byl normální dospělý člověk, který mě poslouchal. Když jsem se vypovídala ze všech mých pohřebních témat, začaly jsme se bavit i o jiných věcech.

Verča přestala plakat a snědla misku piškotů, asi jí moje najednou normální chování taky pomohlo. Po hodině se moje kamarádka zvedala a odcházela domů a já jsem si připadala úplně vyměněná.

Tak, jsme tak v pülce nemoci, teď už to bude jenom lepší. Antibiotika zaberou a co nevidět bude Verča jíst. Vždyť už vlastně jí. Tu pro-

měnu jsem cítila velice intenzivně, a i když kamarádka není věřící, alespoň to o sobě tvrdí, myslím, že jí ke mně poslal Bůh.

Byla Božím poslem, alespoň v tu chvíli pro mne ano. Nechtěla jsem, aby mě někdo vystrídal nebo aby mi někdo pomáhal. Tentokrát ne. Stejně bych se od Verunky nehnula. Zkrátka není dobře člověku samotnému. Jak jsem byla hloupá, když jsem si myslela, že budu-li mít prázdný dům a dostatek času na nemoc, bude všechno v pohodě.

Týden je u konce a Verunka už je v pořádku. Vrátili se taky Kristýnka, tatínek a kluci, kteří se hned před domem vyfackovali. „Mám nejhoršího brácha na světě,“ pozdravil mě ve dveřích Honzik. „Taky jsem se na tebe těšila,“ odpovídám s úsměvem. Byl fakt naštvaný, protože žvýkačku, která byla jeho a kterou měl v autě ještě v puse, má nějakým záhadným způsobem nyní v puse Vojta.

Ten zatím vyndal z auta tašku špinavých hadrů a s žvýkajícím úsměvem mi ji podal k likvidaci. Nakoukla jsem zběžně dovnitř, jestli tam není i něco plesnivého nebo, nedej Bože, živého a hodila ji k pračce.

„Tak jaké to bylo?“ ptám se Jury.

„No ... bylo to hustý,“ odpověděl a mrknul na Kristýnku, která souhlasně přikývla.

Moje srdce zpívá radostí. Ó, živote, vítěz zpátky v našem domě!

Když tak o tom přemyslím, zjišťuji, že Bůh člověku dává to, co opravdu potřebuje, a ne to, co si myslíme, že potřebujeme. Ví to lépe než my. A nečiní dobro jenom skrze ty, kdo v něho věří, ale skrze každého. To, že mi poslal kamarádka na kus řeči, tak jak chtěl On, bylo mnohem lepší, než kdyby strčil angínu do mého krku tak, jak jsem chtěla já.

Uprostřed zvratků jsem si to ale nemyslela. Málokdy to všechno vidím z nadhledu, málokdy tomu věřím v tu chvíli. Ale asi to tak má většina z nás.

Až bude někde v okolí někdo sám doma a nemocný, zkuste vzít třeba misku rybízu nebo čehosi a zajít na čaj nebo na kafe. Nemusíte jinak dělat vůbec nic, dokonce nemusíte ani patřit mezi věřící, a přesto se z vás na hodinu stane anděl.

Markéta Kartáková

CESTO-MÁNIE

Myslím, že nám ve Věžníku pomalu docházejí spontánní zážitky z cest, výletů a dovolených. Do minulého čísla Věžníku, kdy jsem psal článek o táboře, jsem nechtěl tento článek psát, protože jsem si myslel, že bude Věžník po prázdninách opět plný jako vždy. Ale kdo jste jej četli, musíte mi dát za pravdu, že po prázdninách byl nebývale štíhlý. Proto myslím, že nebude od věci, pokud by se tu zavedl takový malý odstaveček, kde bychom věnovali třeba jen pár řádků, nebo stránek zážitkům z našich cest, dovolených atd.

NA KOLE K MOŘI NEB BRNO-ZADAR NA BICYKLU

Nápad jsem měl v hlavě už dávno, jen čas a nějaký ten kolega, který by se mnou výlet na kole do Chorvatska a zpátky podnikl, ten mi chyběl. Ale když letošní pěší čundr kamarádů, se kterými jsem jezdil předešlé roky, zaměřil pohled na Děčínské stěny, kde už jsem byl, měl jsem celkem jasno. Týden volna, který jsem si strádal na čundr, se mi hodí právě na to, abych zrealizoval onu zmíněnou cestu. Času ale bylo potřeba trochu víc, než jsem si nastřádal pro čundr, tak jsem musel přistoupit k variantě B, a to jet na kole pouze k moři a zpět se dopravit zrychleně, aby mi stačila dovolená. Teď ještě nějakého kolegu. Musí to být také trochu dobrodruh, aby do takovéto „zvrácenosti“ šel – vlastně jel :-). Nehledal jsem však dlouho. Kamarád, co s námi jezdil na čundry a co chtěl od letošního čundru také něco dobrodružnějšího – Ondra M., se zprvu s váháním, ale později s nadšením přidal.

Trasu celé naší cesty jsem začal plánovat už pár týdnů dopředu. V internetových mapových prohlížečích mi vycházela vzdálenost od startu do cíle cca kolem 950km a vedla z Brna do Bratislavy, podél Dunaje, z kterého jsme sjeli směrem na Győr do Maďarska, dále přes město Pápa k Balatonu a odtud k chorvatským hranicím. Dále pak směrem k chorvatské Kutině, Sisak, Vojnić,

Plitvická jezera a hurá k moři, přesnějším cílem byl směr Zadar. Jo jo, takhle to napsat, to utíká krásně rychle, ještě rychleji to přečíst, ale celé to bylo trochu delší.

Takže jak jsem napsal, trasu nechal Ondra kompletně na mně, protože uznává vždy už předem, že orientační smysl není jeho silná stránka. Měl jsem možnost naplánovat trasu i kratší, ale nejspíš náročnější přes Alpy. Navíc když jsem viděl, jak se na naši cestu dívají ostatní, nechtěl jsem si vyskakovat jízdou přes Alpy, ale volil jsem dle mého názoru cestu trochu snazší. Ostatní přípravy nebyly tak obtížné, jídlo jsme dokupovali převážně cestou, mapy jsme měli, kola, tašky, nářadí, rezervní duše a další neméně důležité věci. No zkrátka snad vše, co jsme potřebovali.

Vyrazili jsme v pátek 2.7.2010 přesně ve 12 hodin v poledne... kdo si vzpomíná třeba na nějaký zážitek z těchto dní, určitě si vzpomene také, jaká byla tou dobou vedra... Když jsme ujeli asi dvacet kilometrů, libovali jsme si, jaký to bude asi super výlet, když se tak krásně jede... Večer jsme chtěli být těsně u Bratislavy. Nejlépe kousek pod ní, ale zatím jsme dojeli na půl cesty mezi hranice a Bratislavu. Pravda je, že jsem náš cíl toho dne plánoval s tím, že vyjedeme mezi devátou a desátou ranní, což se kvůli tomu, že jsem byl ráno od tří do devíti hodin ještě v práci, nepodařilo...

Nicméně jsme druhý den pokračovali přes Bratislavu, která nás, je mi líto, ale moc nenadchla, podél řeky Dunaje až do Medvědova, poslední slovenské vesničky na naší cestě Slovenskem. V Gabčíkovu jsme si dali oběd a velice mile nás překvapila tamní cena. No uznejte, že půl eura za půl litru kofoly v porovnání k našim podmínkám je úžasný a jídlo stejného poměru k ceně. Toho dne ale byla naším cílem pořád ještě dost vzdálená Pápa. Menší nákup potravin v maďarském Györu a hluboce v poledních hodinách štrádovat do Pápy. Tady začal asi první náznak našeho dost výrazně zvláštního ubytování při dlouhé cestě k moři. Protože největším problémem z celého dne se zdálo večerní opláchnutí v čisté vodě po tak slunečném a parném dni (nikde nebyl čistý rybník, potůček, ani nic podobného), tak když jsme pro-

jížděli v Pápě kolem hřbitova, napadlo mě... Tady na hřbitově přeci vždy zalévají postarší babičky na hrobech květiny a ta voda většinou teče zdarma z nějaké pumpy... a co víc, bývá čistá... Nechtějte ale, prosím, popisovat do detailu toto naše noční sprchování, jakožto i následující noci. Zkrátka pro jednou ta voda posloužila i živým pro jejich večerní osvěžení po úmorné cestě, než jen na zalívání koberce květin na loži nebožtíků. Hned ke hřbi-

tovu se napojoval malý kostelík asi podobně jako je to v Rúžené, akorát zídka navazovala přímo na něj. Okolo zidky hřbitova byl vysečený krásný anglický trávník, takže nocování bylo příjemné.

Ráno, protože byla neděle, to bylo do kostela doslova, co by kamenem dohodil, možná proto se i tak krásně spalo. Na mši jsem mnoho nerozuměl, ale z toho mála, co jsem pochytil, jsem věděl, které bylo evangelium – tudíž o čem přesně bylo, jsem si domýšlel po paměti. Po mši jsme jeli nakoupit zásoby na celý den a posnídat. U nákupního centra ve stínu se velmi snadno snídaně protáhla, takže jsme opět doháněli zpoždění. Ne však dlouho nás to stálo velké úsilí. „*Cesty Páně jsou nevyzpytatelné*,“ říkala vždy jedna řádová sestra četníku ze Saint Tropez. Asi 10km za Pápou směrem k Balatonu zastavilo těsně před námi černé vozidlo luxusnějšího vzhledu. V tu chvíli jsem se trochu zalekl... Maďarská policie, pomyslel jsem si... měli jsme zjištěno, že ne vždy se můžou maďarské policii líbit cyklisté na silnici první třídy. Stáhl okýnko a německy se ptá: „*Du bist katolik?*“ Já, protože jsem měl fetízek s křížkem na

krku, jsem si říkal, že vím, podle čeho tak usoudil, přikývl jsem. „*Ja*.“ Pak ale spustil němčinou dál, zeptal jsem se jej proto, jestli mluví anglicky, to on že ne, tak musel vyřizovat Ondra. Nakonec z toho vzešlo, že je to jeden z mužů v kostele, co byl ráno na mši, a že mne poznal. Takže nás popověl i s koly nějakých cca 70km a pověděl nám mnoho zajímavého o jeho zemi, jen proto, že jsme se ráno potkali v kostele a on věděl, že „*ich bin katolik*“.

Plánovali jsme se v Balatonu vykoupat, tak nás zavezl až k pláži, kde jsme se rozloučili. Jenže voda byla tak špinavá, že jsme se v ní ani neosvěžili – později jsme se dozvěděli, že tomu tak bylo kvůli záplavám, které je nedávno postihli. Ještě toho dne jsme dorazili až k vesničce Zákány, ležící v těsné blízkosti řeky Drávy. Tam jsme nocovali a doslova jsme mohli říct, že kolem nás spali spánkem večerního pokoje. No uznejte, že na krásném anglickém trávníku, který na hřbitově byl, s čistou vodou a tím klidem... Vždyť jsme netropili žádné výtržnosti. V tichosti jsme ulehli za kapli na plácku podobném tomu, co máme za kostelem sv. Martina (a tam

vlastně také hroby jsou, jen tyhle byly používány, dle věnců soudě, ještě nedávno). Samozřejmě vtípek typu „*kdyby tu bylo krematorium, tak to máme dnes i s krbem*“, jsme si odpustit nemohli...

Další den jsme začali pohodově, měl to být třetí a tudíž odpočinkový den. Na plánu bylo jen něco málo kolem 60km, kdyby... no, ujeli jsme v odpočinkový den 190km a nálada na konci dne, dokud jsme nedorazili do cíle, byla pod psa. Ovšem v cíli u rodiny, kterou v Chorvatsku náš rod má, se nálada náramně otočila. Únava byla zapomenuta, stůl se plnil dobrotami, poté sprcha a roztažené gauče, ty, na kterých jsme spali, nám po takovém dni připadali jako postele v pětihvězdičkovém hotelu.

Následující dny cesty už ubíhaly výletově, viděli jsme, že k moři to máme už za pár a začínali jsme si říkat. Co vlastně u toho moře? Budeme se válet na pláži jak vyvržení vorvani...? To přeci není pro nás, proto jsme už nejeli žádný den snad víc jak 120km, ale opravdu pohodově. Prožili jsme ve zbytku cesty ještě náramně koupání v peřejích pod Plitvickými jezery, překrásné spaní

v přerii - vypadalo to stejně jako ve filmu „Vinnetou“, a lezení po skalách v horách těsně před příjezdem k moři, tedy těsně ... asi nějakých 40km.

Do přístavního města Zadar jsme dojeli přesně v pět odpoledne. Projeli jsme jím jen zběžně, měli jsme v plánu si jej prohlédnout až následující dny a jeli jsme do Sukošanu, kde jsme se chtěli vykoupat na písčité pláži. Opravdu na písčité, věděl jsem o ní jako o jedné z mála písčitých pláží v Chorvatsku. Na to jsem se těšil moc, až se Ondra bude moci poprvé v životě koupat v moři a navíc, když si jej tak vydřel.

Byla to paráda, vítr nám přál, takže jsme měli vlny, které jsem ani já u moře při koupání nezažil. Tuto noc jsme strávili na tribuně fotbalového hřiště (ani u moře se nám nechtěly utrácet zbytečné peníze za spaní v campu, když je všude kolem tolik místa na spaní...). Ráno po snídani jsme vyjeli s koly na prohlídku Zadaru. Prošli jsme přístavištěm až k „orgulím“ (mořské varhany), které těsně hraničí s přístavem. Tady byly při koupání teprve ty pravé vlny. Historické centrum jsme neopomněli, a pak už zpět k Sukošanu, u kterého jsme spali.

A cesta zpět? Než jsme vyjžděli z Brna, zadal jsem inzerát na internetových stránkách stopařů – je to web, kde řidiči i stopaři zadávají inzeráty, že svezou odtud tam, nebo že se nechají

svézt. No a předposlední noc ve vnitrozemí mi přišla SMS, že nás může nějaký klučina, který se vrací v neděli z dovolené z Makarské, svézt ze Zadaru přímo až do Brna a pak že pokračuje do Prahy.

Takže k moři nám to trvalo šest dní a zpět domů nějakých 8 hodin. Celkem jsme na kole urazili slabo pod 1000km. Po přepočtu nás tato dovolená (na Slovensku, u Dunaje, v Maďarsku, u Balatonu a v Chorvatsku nejen u moře) nevyšla o moc dráž, než čundr v Tatrách před dvěma léty. A zážitek to je na celý život.

Na závěr bych chtěl jen podotknout. Nikdy se nebojte věcí, na které druzí pohlížejí jako na bláznovství, dokud je nezkusíte. V Chorvatsku už jen pár desítek kilometrů před mořem jsme předjížděli skupinu cyklistů převážně předdůchodového a možná i důchodového věku. A když jsme je zdravili, odpovědí nám byla slovenština. Tito důchodci jeli na kole jen asi o 150km méně než my a namířeno měli taky k moři. Jeli to pravda o den a půl déle, ale myslím, že je to známka toho, že takový výlet není tak obtížný. Když to zvládli naši bratři penzisti ze Slovenska, to by bylo, aby to nedal kdokoliv z vás!

Lukáš s autorizací Ondry

DIÁŘ OTCE TOMÁŠE

12.11.	návštěva dětí z MŠ a ZŠ v kostele sv. Martina	26.11.	výroba adventních věnců na faře
13.11.	16:30 poutní mše sv. v Jezdovicích	27.11.	19:00-20:15 adventní bdění
14.11.	08:00 Růžená	29.11. – 1.12.	dovolená
	10:00 Třešť – poutní mše sv. ke sv. Martinovi – hlavní celebrant P. Roman Kubín	5.12.	15:00 mikulášská besídka u sv. Kateřiny
	18:00 Třešť – poutní mše sv. ke sv. Martinovi – hlavní celebrant P. Roman Kubín	8.12. Slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie	
			16:00 Růžená
			17:30 Třešť
14.-16.11.	kurs řízení a vedení farnosti v Hustopečích u Brna	11.12.	vánoční dílny na faře
Od 15.11. se mění čas večerních bohoslužeb na 17:30 a nedělní ranní mše svaté na 8:30 hodin.		15. a 17.12.	15:00-17:30 Třešť – předvánoční svátost smíření
20.11.	Luka nad Jihlavou – děkanátní setkání mládeže	16.12.	16:00-18:00 – Růžená – předvánoční svátost smíření

FARNÍ CHARITA INFORMUJE A DĚKUJE

V sobotu 9. a 16. října 2010 se uskutčnila Sbirka věcí pro potřebné na faře v Třešti. Vybrané věci se v úterý 19.10.2010 naložily do vagónu a odeslaly do Diakonie Broumov, odkud po vyřízení přijdou přímo k potřebným lidem.

Farní charita děkuje všem dárcům, pomocníkům, příznivcům a sponzorům za podporu této bohubilé činnosti křesťanským poděkováním Pán Bůh zaplat'!

Zvlášt' děkujeme firmě Podziměk a synové za pomoc při dopravě na nádraží, SOŠ a SOU za pomoc při nakládání balíků a pytlů na auto a do vagónu.

za Farní charitu Třešť
Zdeněk Brychta

FARNÍ CHARITA OZNAMUJE

Dne 11.11.1993 byla v Třešti založena Farní charita, takže na svátek svatého Martina oslavíme 17. výročí založení. O činnosti charity jsem podrobně psala v březnu 2009 do Našeho města i do Věžníku. Jen připomenu, že za dosavadní činnosti jsme hlavně při deseti Tříkrálových sbírkách v Třešti a přilehlých obcích vybrali 1.092.213,70 Kč.

Při sbírkách pro potřebné jsme odeslali dráhou 17 vagónů věcí a ošacení (z toho si dvakrát přijeli autem přímo z Diakonie Broumov).

Všem členům, pomocníkům, dárcům a sponzorům za pomoc děkujeme a neaktivnějšímu z nás, panu Zdeňku Brychtovi, blahopřejeme k životnímu jubileu!!! a přejeme Boží požehnání a vše dobré do dalších let!

Zároveň tímto oznamujeme, že Farní charita Třešť v tomto dosavadním složení ze

zdravotních důvodů a pro vysoký věk členů nebude pokračovat. Pevně věříme a doufáme, že se najdou mladší obětavci a nadšenci, kteří nás co nejdříve nahradí. Zájemci o tuto službu se, prosím, nahlaste buď u mě, nebo u pana faráře. Děkujeme!

dosavadní vedoucí třeštské charity
Hana Novotná

PROSBA O PODPORU

Všichni dobře víme, jak je dnes těžké sehnat peníze na dobré bohumilé dílo. Můj nejstarší bratr Jiří, který poslední dobou pravidelně o Velikonicích přijíždí do naší farnosti, se na nás obrátil s prosbou o podporu jejich díla formou hlasování.

Salesiánské středisko volného času Don Bosco v Ostravě soutěží od 1. října do 30. listopadu o 300.000 Kč v programu Prazdroj lidem. Středisko předložilo projekt „Hraj, skákej, křič, hlavně konej dobro!“ Cílem projektu je modernizace střediska, zakoupení vybavení a částečná oprava a rekonstrukce prostor. Projekt můžete podpořit dvěma způsoby:

1) Zasláním DMSky ve tvaru: DMSmezeraPLR10 na číslo 87777 (cena DMS je 30Kč). Z každé první DMSky z nového čísla získá Středisko 27Kč, ale hlavně dva hlasy.

2) Hlasováním přes internet pro projekt číslo 10 v hlasovacím formuláři, na který je přístup na našich webových stránkách www.ostrava.sdb.cz hned v úvodu. Z každého počítače lze hlasovat maximálně 10x. Každé „odkliknutí“ nám přinese 1 hlas.

Děkujeme za podporu našeho projektu.

P. Mgr. Jiří Caha, ředitel
Salesiánské středisko volného času
Don Bosco
Vítkovičká 28
702 00 Ostrava